

A kioszkban

Dr. Noha hétköznapijai

Eörsi István

tárcanovellái hetente
jelennek meg
mellékletünkben

Egy metróállomás aluljárójában dr. Noha a rettenetes januári hideg elől betért a kioskba, ahol egy csinos lány piros egyenkosztümben újságokat árult. Egy fiatal férfi divatlapokat böngészett az egyik falnál komótosan, nyilvánvaló volt, hogy összetartoznak. Más nem tartózkodott a helyiségben. Dr. Noha kért egy Süddeutsche Zeitungot meg egy Népszabadságot. „Az több mint 600 forint” – figyelmeztette a lány. „Sebaj – mondta dr. Noha –, van annak, aki el nem issza.” Újságja fölött a férfi rábámult. „Pardon, nem mindenkinek van – javított dr. Noha –, ebben a matracos-

pokrócos jégveremben különösen pontatlanul fejeztem ki magam.” Megkapta az újságokat, és kétezres bankóval fizetett. A lány hosszan kotorászott fiókjában, és a visszajáró pénzt érmékben róttta le. Dr. Noha megszámolta, amit kapott, aztán még egyszer megszámolta, sokkal lassabban, majd harmadszor is. Ránézett a lányra, aki feszes arccal viszonzotta tekintetét. „Valami baj van?” – kérdezte a fiatal férfi, és letette a divatlapokat. „Baj nincs – felelte dr. Noha –, de...” „Bökjé már ki. Van nyelve, nem?” „Persze hogy van – válaszolta dr. Noha –, néha azt szeretném, hogy bár

ne lenne”, és újra a lányra nézett. „Kevesebbet adtam vissza?” – kérdezte ez. „Többet – válaszolta dr. Noha –, kétszáz forinttal többet.” „Lehetetlen” – felelte a lány. „De, de – bizonykodott dr. Noha –, mindenki tévedhet, nem vagyunk számológépek” – és a lány elé tolt két százforintost. Ez elpirult, és a barátjára nézett. „Kotródj innen – mondta ez –, micsoda szemétség! Mit játszod meg magad?” Dr. Noha elszégyellte magát: megalázott egy fiatal lányt, csak mert ez hozzá akart jutni annyi pénzhez, amennyinek ő nem is érezné hiányát. „Ezer bocsánat” – motyogta és a pulthoz

lépett, hogy visszavegye két százását. „Most már meg mit nyúlkálsz? – kérdezte a fiatalember. – Hát nem az előbb ismerted el, hogy ennyivel többet kaptál vissza?” „Ne vacakolj, András...” „Pofa be!” A lány ruhájánál pirosabb arccal visszahúzódott a helyiség láthatatlan, hátsó rekeszébe, dr. Noha pedig még mindig restelkedve, de már vigasztalódó lélekkel kísétált a kioszkból.